

После хиљаду и више напада против стварних и наводних непријатеља Америке, Доналд Трамп и Тед Круз су одабрали саветничке екипе за спољну политику, и њихови програми су коначно уобличени. Исто се дешава и у демократском табору, где су идеје које се тичу међународне сфере већ биле много експлицитније. За Хилари Клинтон, доцније, оне су биле спроведене у пракси, када је била државни секретар од 2009. до 2012. године.

Ако се ставови кандидата левнице и деснице иначе разликују, око једне ствари изгледа да се сви слажу – више изолационизма. Сједињене Државе одступају. Сада је већ то једна тенденција која била уочљива од 2008. године, и скоро да је неповратна. Више од политичке воље или идеологије, у питању је тренд којег диктира економска криза и дуг излазак из ње. Спор опоравак после рецесије, тренутно одређује агенду у јавном мњењу, померајући пажњу више на унутрашњу политику него на проблеме остатка света. Према плановима Пентагона, до краја 2017. године, копнене снаге САД биће најмање од 1941. године. То јест од онда када су Сједињене Државе биле приморане да изађу из властите поствилсоновске дуге изолације, услед јапанског напада на Перл Харбур. Морнарица, коју Херитиџ фондација већ сматра за превише редуковану у односу на њене потенцијалне мисије, биће подвргнута резевима од 7 милијарди долара. За 2017. годину, предвиђено је такође осетно смањење (око 700 милиона долара) за понос америчке војне технологије – противракетну одбрану. И све то упркос стално растућој опасности ширења ракетног (нуклеарног) оружја. Неизбежно, оскудица војног „хардвера“ условљава такође и „меку моћ“ – дипломатску сферу и утицај на одлуке пријатеља и непријатеља. За ових осам година Обаме, присуствовали смо, у ствари, једном врло брзом повлачењу Сједињених Држава из свих региона света. Нема ниједног америчког савезника који није уочио једно велико одступање (понекад виђено и као права правцата издаја, као у случају Пољске и Израела), као што нема ни једног заклетог непријатеља Сједињених Држава са којим није покушана нека форма помирења, понекад плодносног (Иран и Куба), а понекад контрапродуктивног (Русија). Оно чему присуствујемо јесте дакле једна врста великог усаглашеног повлачења САД из света. И оно је предодређено да се настави.

Ко год да победи на председничким изборима, политика САД ће бити изолационистичкија

Пише: Стефано Мањи
субота, 16 април 2016 11:58

Ко год да победи на председничким изборима, политика САД ће бити изолационистичкија

Пише: Стефано Мањи
субота, 16 април 2016 11:58

